

[Aksel Larsen.]

klar over, at hvis Spørgsmaalet stilles, som vi har stillet det: om man kan have Tillid eller ikke til Statsministerens Evne til at optræde korrekt i den givne Situation paa dette meget vigtige Omraade, hvis denne Dagsorden kom til Afstemning, saa er det dog et Spørgsmaal, om det ikke maatte være en Nødvendighed ogsaa for det radikale Parti at stemme for den.

Der er talt her om, at Tiden ikke er til at stille Dagsordener, Tiden er ikke til indre Strid, Tiden er til Samarbejde. Jeg er fuldkommen enig i dette, jeg har selv tidligere givet Udtryk for det. Men det er imidlertid ulykkeligvis saadan, at vi har denne Regering — og det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft siger, at vi har været Fødselshjælpere; ja, det er muligt, men saa er det i hvert Fald Socialdemokratiet, der var Fader til Barnet og saadan set maa have større Ansvar. Vi har ulykkeligvis faaet denne Regering, og det viser sig jo rent praktisk — vi har et Aars Erfaring for det —, at saa længe vi har denne Mindretalsregering, kan Rigsdagens Politik siksakke sig frem fra Tilfælde til Tilfælde: der kan blive sluttet mere eller mindre gode Forlig, der kan blive truffet enstemmige Beslutninger eller Flertalsbeslutninger, men der er ingen fast Kurs over Landets Politik indadtil eller udadtil. Vi ved jo alle sammen, hvor daarligt det efterhaanden staar til, og det er, fordi det nødvendige Samarbejde mangler. Dette Samarbejde har ikke kunnet skabes under denne Regering, og jeg synes, man skal se denne Sandhed i Øjnene.

Jeg har ved tidligere Lejlighed sagt, at efter min Mening burde Statsministeren erkende Situationen, som den er, og tage Initiativ til, at der blev ført en fordomsfri og uforbindende Forhandling mellem Rigsdagens Partier om, hvorledes man faar tilrettelagt den politiske Linie fremover, og hvorledes man faar en Regering, som er i Overensstemmelse med Folketingets Flertal, og som har et sikkert, et fast og helst et meget stort Flertal i dette Ting. Jeg har her ikke talt om, hvorledes en saadan Regering burde være sammensat, for det bør man naturligvis forhandle om. Der kan tænkes mange Muligheder; der kan tænkes en Regering, dannet af et eller flere Partier, men det er ikke afgørende. Det for mig afgørende er, om man kan komme til at tale om disse Ting, ikke paa den Maade, hvorpaa der tales derom i en Rigsdagsdebat, hvor man tager Hensyn til, at her lytter Offentligheden, hvorfor Partierne skal have deres Standpunkter frem, og saa tørner Modsæt-

ningerne voldsomt sammen, og saa viser det sig, at man ikke finder de Muligheder, som maaske ellers kunde foreligge.

Jeg opfatter Situationen for dette Land indadtil som udadtil som saa alvorlig, at der bør gøres nogets ekstraordinært for at bringe os ud af den Udvikling, vi har været inde i, siden vi fik den nuværende Regering, men Initiativet til noget saadant kan formentlig kun tages af den siddende Regering, den siddende Statsminister, og han har hidtil siddet alle Opfordringer i saa Henseende overhørig. Samtidig har han fortsat med og fortsætter med at være illoyal over for de vigtigste Beslutninger, som træffes af dette Ting eller af Flertallet i dette Ting, og der er derfor ikke andet at gøre end at udtrykke sin Mistillid til ham og bede ham fjerne sig, om jeg saa maa sige, med det onde, naar han ikke vil med det gode. Jeg opfordrer derfor det høje Ting til at stemme for den af mig stillede Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen.

Statsministeren (Knud Kristensen):

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har baade i Gaar og i Dag i to lange Taler og gennem et Forslag til et Mistillidsvotum bekendtgjort for det høje Ting noget, som alle vidste i Forvejen, nemlig at han nærede Mistillid til den nuværende Regering. Jeg har ingen Grund til ved denne Lejlighed at forlænge den Debat om Finanslovforslaget, som vi staar midt i, ved at purre op i Sagen igen eller tage Ordet over for det ærede Medlems Gentagelse af den Tale, han holdt i Gaar. Jeg kan blot sige, at jeg har alle Dage vidst, at han nærer Mistillid til mig, og jeg kan sige, at den er gensidig. Jeg kan ogsaa sige, at jeg tror ikke, hans Mistillid svækker mig eller den Regering, jeg staar i Spidsen for, tværtimod, jo mere det ærede Medlem taler paa den Maade, han nu taler paa, vil alle fornuftige og besindige Folk i Landet sige, at den Kritik og den Agitation skal de i hvert Fald ikke have noget med at gøre.

Det eneste, jeg i øvrigt skal sige til det ærede Medlem, er, at hele hans Fremstilling af min politiske Optræden, min politiske Loyalitet tilbageviser jeg som aldeles urigtig og uholdbar og som ikke havende nogen som helst Baggrund i de faktiske Forhold. Det var jo ogsaa kun Paastande, han fremsatte.

Dernæst skal jeg sige, at jeg kan ikke modtage den Dagsorden, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, men jeg anbefaler at stemme for den af de ærede Medlemmer Hr. Sønderup, Hr.